

A. Bican
Ercilasun

Hayret bi şey!

Ahmet Bican Ercilasun

Biz dilciler, yeni çıkan bazı kullanımlara itiraz ederiz. Hem **“Dil canlı bir varlıktır.”** diye öğretiriz, hem de dilin canlılığını gösteren yeniliklere karşı çıkarız.

“Hayret bi şey!” de bu yeniliklerden biri. Geçenlerde AJet’le Ankara’dan Taşkent’e uçuyorduk. Koltuğu arkaya yatırmak için gerekli düğmeyi arayıp durduk. Sonunda hostese sorduk. **“Koltuklar arkaya yatmıyor efendim.”** demez mi? Kendimi **“Hayret bi şey!”** diye bağırırken buldum.

Gel de hayrete düşme. Gel de **“Hayret bi şey!”** deyip şaşma. Üstelik bir de **“ayak farkı”** ödemişiz. Ayak farkı da ne ola? Eğer bacaklarınız uzunsa AJet’lerde gerilere oturamıyorsunuz. Koltuklar arası o kadar dar ki ayaklarınızı sığdıramıyorsunuz, mecburen fark ödeyip öndeki iki sıradan yer alıyorsunuz. Sizin anlayacağınız uzun bacaklılara farklı ücret. Gel de **“Hayret bi şey!”** çekme.

Sonra kendime de şaştım. Her hafta değişen fiyatlara bakan insanlar, asgari ücretin ne olduğunu işiten insanlar, köylerimizin orman alanlarına çöküldüğünü ekranlardan izleyen insanlar, üstelik bir de “Ağacıma dokunma!” diyenlerin hapse atıldığını duyan insanlar “Hayret bi şey!” demeyip ne yapacaklardı? 2000’lerin yeni Türkiye’sinde “Hayret bi şey!” demeden yaşanabilir mi ki!

İhtiyaç varsa dil gereğini yapıyor. Atalarımız da bir şeylere şaştıkları zaman **“tañ, tañak, tañ tañsuk, tañ-a!”** deyip durmuşlar. Sonra bu kelimeleri unutmuşuz, **“acep”** demişiz, **“acip”** demişiz, şimdi de **“hayret”** diyoruz. **2000’lerin yeni Türkiye’sinde yaşa da “Hayret bi şey!” demeden ömür geçir, bu mümkün mü?**

Ama haksızlık etmeyelim. 1950’lerin köy otobüslerinden hallice AJet’lerin bağlı olduğu THY yöneticileri, yolcularının sinirlerini gevşetmenin yolunu da bulmuş. Bir süre sonra bir duyuru geliyor kulaklarınıza: **“Sayın yolcular, uçağımız iniş için alçalmaya başlamıştır. Lütfen pencerelerinizi kapalı, koltuklarınızı dik duruma getiriniz.”**

Sinirlerinizi gevşetip kahkaha da atabilirsiniz ama umumi yerdesiniz, gülümsemekle yetiniyorsunuz. Arkaya yatmayan koltuklar dik duruma getirilecekmiş!...

Uçak alçalmaya başlarken aşağıdaki ağaçları suları seyrediyorsunuz. Eh, sinirleriniz biraz gevşedi ya, eski Türkiye’yi hayal ediyorsunuz. Güzel bir kahvaltı masası gelmiş önünüze. Sonra da maşaların uçlarına tutturulmuş bembeyaz sıcak havlular...

“Siz de fark ödeyip İstanbul üzerinden THY uçağına binseydiniz bu hizmetleri görürdünüz.” diyorlar. Ankara’nın nesi varmış? İstanbul’daki yeni hava alanına gidip 100 metre koşusu yapacaksınız ve uçağına yetişeceksiniz. Yahut da kasabalardaki otobüs terminallerinden beter olan Sabiha Gökçen alanında demirden engelleri bir sağa bir sola gidip onar yirmişer kez dolanacaksınız.

Ankara’ya güzel bir hava alanı yapılmış. Fakat her yere uçuş yok. Kulağınızı arkadan gösterip İstanbul aktarmalı uçacaksınız. Yahut da AJet’lerin arkaya yatmayan sert koltuklarına razı olacaksınız.

“Yeni Türkiye”de yaşıyorum, ne mutlu bana!

Yazıyı bitirdiğim sırada Kahramanmaraş'taki facia haberlere düştü. Yöneticiler her şeye hâkim fakat bu işte sorumlulukları yok. **"Hayret bi şey!"** diye bağırarak da kesmez sizi, diliniz tutulur. Öğretmenlerin tepkilerine izin verilmediğini görünce de her yanınız tutulur, felç olursunuz.